

שְׁמֵהֶן לְכָל חַיּוֹת הַקּוֹדֵשׁ וּלְכָל שְׂרָפִים וְאוֹפָנִים וְצָבָא דְלַעִילָא, לְכָל חַד קָרָא לִיהַ בְּשֵׁם יְדִיעַ וּבִדְרָגָא יְדִיעָא, לְאַשְׁתְּמוּדַע לְכָל חַד מֵאַתֵּר דְּאַתְנָטִיל, כְּגוּוֹנֵי דְנַחֲלֵי יַמָּא דְאַתְחִזְרוּ לְאַתֵּר דְּאַתְנָטִילוּ בְּשְׁלִיחוּתָא, הָדָא הוּא דְכֹתִיב (קהלת א ז) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגוֹמֵר, אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת, מֵאַתֵּר דְּאַזְלִין תַּמָּן חִזְרִין בְּשְׁלִיחוּתָא.

לְשַׁכֵּת בַּיִת, שְׁקָרָא שְׁמוֹת לְכָל חַיּוֹת הַקּוֹדֵשׁ וּלְכָל הַשְּׂרָפִים וְהָאוֹפָנִים וְהַצָּבָא שְׁלַמְעֵלָה, לְכָל אֶחָד קָרָא לוֹ בְּשֵׁם יְדִיעַ וּבִדְרָגָא יְדִיעָא, לְהוֹדִיעַ לְכָל אֶחָד מִמְּקוֹם שְׁנִטְלָא, כְּמוֹ שְׁנַחֲלֵי הַיָּם שְׁחוֹזְרִים לְמְקוֹם שְׁנִטְלוּ בְּשְׁלִיחוּת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגוֹמֵר, אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת. מִמְּקוֹם שֶׁהוֹלְכִים, לְשֵׁם חוֹזְרִים בְּשְׁלִיחוּת.

מְרוֹב אוֹנִים (ישעיה מ כו) דָּא כְּתוּר עֲלָאָה, וְאַמִּיץ כַּח דָּא חֲכָמָה, מְאִי כַח דִּילִיָּה אִימָא עֲלָאָה, אִישׁ לֹא נַעֲדָר אִיהוּ כְּלָלָא דְתַלְתַּת סְפִירָן, מְאִי אִישׁ יְהו"ה אִישׁ מְלַחְמָה יְהו"ה שְׁמוֹ (שמות טו ג), אִישׁ א' פְּתוּר עֲלָאָה י' חֲכָמָה ש' שְׂרָשָׁא דְאִילָנָא דְאִיְהִי אִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה וְדַאי, וְעוֹד מְרוֹב אוֹנִים דָּא עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, אוֹנִים דִּילִיָּה נֶצַח וְהוּד, וְאַמִּיץ כַּח דָּא צְדִיק, אִישׁ לֹא נַעֲדָר יְהו"ה אִישׁ מְלַחְמָה, וְהָא אֲתָמֵר.

מְרוֹב אוֹנִים - זֶה כְּתוּר עֲלִיוֹן, וְאַמִּיץ כַּח - זו חֲכָמָה, מְהוּ כַחוּ? הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, אִישׁ לֹא נַעֲדָר - זֶהוּ כְּלָל שֶׁל שְׁלֹשׁ סְפִירוֹת. מַה זֶה אִישׁ, יְהו"ה אִישׁ מְלַחְמָה יְהו"ה שְׁמוֹ? אִישׁ - א' כְּתוּר עֲלִיוֹן, י' חֲכָמָה, ש' שְׂרָשׁ הָאִילָן, שְׁהֵם הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה תְּשׁוּבָה וְדַאי. וְעוֹד, מְרוֹב אוֹנִים - זֶה הָעֲמוּד הָאַמְצָעִי, הָאוֹנִים שְׁלוֹ נֶצַח וְהוּד, וְאַמִּיץ כַּח - זֶה צְדִיק, אִישׁ לֹא נַעֲדָר - יְהו"ה אִישׁ מְלַחְמָה, וְהָרִי נְתִבָּאָר.

קָם סָבָא כְּתוּר טוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאַמֵּר רַבִּי רַבִּי, הָאִי קָרָא הַכִּי שְׁמַעְנָא לִיָּה, שְׁאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם, שְׁאוּ כְּמוֹ שְׁאוּ יְדֵיכֶם קִדְשׁ (תהלים קלד ב), וְדָא קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהו"ה רְאשִׁית (ירמיה ב ג), מְרוֹם דִּילִיָּה כְּתוּר עֲלָאָה, מִי אִימָא עֲלָאָה דְכָרָא עֲלָמָא בְּאַלְהָ, מָאֵן אֲלָהָ, אֲלָהָ רְאשִׁי בֵּית אַבּוֹתֵם (שמות ו יד), וְאִינוּן תַּלְתַּת אַבְהֵן, הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם (ישעיה מ כו) אֵלִין צְבָא הַשְּׁמַיִם דְּאִינוּן נֶצַח וְהוּד, מְאִי מִסְפָּר דְּלַהוּן, אֲלָא מִסְפָּר וְחֻשְׁבוּן דְּכָלָא דָּא שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה, לְכָלֵם בְּשֵׁם יְקָרָא (שם) דָּא שְׁכִינְתָּא תַּתְּאָה, דְּאַתְמֵר לְמַשָּׁה בְּגִינָה (שמות לג יז) וְאַדְעָף (דף פ"ג ע"א) בְּשֵׁם, מְרוֹב אוֹנִים (ישעיה מ כו), הֵהוּא דְאַתְמֵר בֵּיה (בראשית מח טז) וְיִדְגוּ לְרוֹב

קָם הַזְקֵן מֵאַחַר צִלוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאַמֵּר: רַבִּי רַבִּי, כִּף שְׁמַעְתִּי אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, שְׁאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם, שְׁאוּ כְּמוֹ שְׁאוּ יְדֵיכֶם קִדְשׁ, וְזֶה קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהו"ה רְאשִׁית, הַמְרוֹם שְׁלוֹ כְּתוּר עֲלִיוֹן. מִי - הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה שְׁבָרָא הָעוֹלָם בְּאַלְהָ. מִי הֵם אֲלָהָ? אֲלָהָ רְאשִׁי בֵּית אַבּוֹתֵם, וְהֵם שְׁלֹשֶׁת הָאַבּוֹת. הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם, אֵלֵינוּ צְבָא הַשְּׁמַיִם שֶׁהֵם נֶצַח וְהוּד, מַה מִסְפָּר שְׁלֵהֶם? אֲלָא מִסְפָּר וְחֻשְׁבוּן שְׁכִינָה, זֶה הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיוֹנָה. לְכָלֵם בְּשֵׁם יְקָרָא, זו הַשְּׁכִינָה הַתַּתְּוֹנָה, שְׁנֵאמֵר לְמַשָּׁה בְּשִׁבְלָהָ וְאַדְעָף בְּשֵׁם. מְרוֹב אוֹנִים, אוֹתוֹ שְׁנֵאמֵר בּוֹ וְיִדְגוּ לְרֹב בְּקָרֹב הָאָרֶץ, וְזֶה צְדִיק, וְהוּא אֲמִיץ כַּח, אִישׁ צְדִיק,

הפח שלו הוא הפח של מעשה
בראשית, שנאמר בו ועתה יגדל
נא פח אדנ"י, לא נעדר מהשכינה
לעולם, וזה וזה הכל אמת,
שבעים פנים לתורה.

אמר לו: זקן זקן, מרב אונים
ואמיץ פח, שם אדם הראשון,
שם אברהם יצחק ויעקב, שם
משה ואהרן, שם דוד ושלמה
ושנים עשר שבטים, וכל
הנשמות של ששים רבוא של
ישראל ושל כל הדורות העליונים
והתחתונים, שנאמר בהם כי את
אשר ישנו פה עמנו עומד היום
וגומר, כלם שם, איש לא נעדר,
לא חסר מהם אחד מהחשבון,
כמו צבא השמים.

ועוד מרב אונים - זה הפה,
שנאמר בו פה און, ואמיץ פח -
זה אלהי"ם, שהיא האם העליונה
שמתלבשת בגבורה, וברא
העולם במדת הדין, ומשום כך
הוא גבור אמיץ פח. איש לא
נעדר - זה יעקב, שנאמר בו
ויעקב איש תם. מה שנאמר
בשלוש אלה, נאמר בשלוש
העליונים ונאמר בשלוש
התחתונים, המספר של כלם,
השכינה היא מספר הימים.

תקון חמשים

בראשית ברא אלהי"ם, פתח רבי
שמעון ואמר: שאו מרום עיניהם
וראו מי ברא אלה, ראשי תבות
ש'או מ'רום ע'יניהם - ש'חרית
מ'נחה ע'רבית, שלש תפלות,
עליהן נאמר הן כל אלה יפעל
א"ל פעמים שלוש עם גבר,
משום שהם המרכבה של שלשת
האבות, ועליהם נאמר אלה
תולדות השמים והארץ
בהבראם, אלה פסל את
הראשונים, אלה ודאי פסל את
הראשונים שאמרו אלה אלהי"ך

בקרוב הארץ ודא צדיק, ואיהו אמיץ פח איש
צדיק, פח דיליה איהי פח דעובדא דבראשית,
דאתמר בה (במדבר יד יז) ועתה יגדל נא פח
אדנ"י, לא נעדר משכינתא לעלם, והאי והאי
פלא קשוט, שבעין אנפין לאורייתא.

אמר ליה סבא סבא, מרוב אונים ואמיץ פח
תמן אדם קדמא, תמן אברהם יצחק
ויעקב, תמן משה ואהרן, תמן דוד ושלמה,
ותרין עשר שבטין, וכל נשמתין דשתין רבוא
דישראל, ודכל דרין עלאין ותתאין, דאתמר
בהון (דברים כט יד) כי את אשר ישנו פה עמנו
עומד היום וגומר, בלהו תמן, איש לא נעדר
לא חסר מנייהו חד מחשבנא, כגוונא דצבא
השמים.

ועוד מרוב אונים דא כהנא, דאתמר ביה כהן
און, ואמיץ פח דא אלהי"ם דאיהי
אימא עלאה, דאתלבשת בגבורה וברא עלמא
במדת הדין, ובגין דא איהו גבור אמיץ פח,
איש לא נעדר דא יעקב, דאתמר ביה (בראשית
כה כז) ויעקב איש תם, מה דאתמר בתלת אלין,
אתמר בתלת עלאין, ואתמר בתלת תתאין,
מספר דכלהו שכינתא איהי מספר הימים.

תקונא חמשים

בראשית ברא אלהי"ם, פתח רבי שמעון
ואמר, שאו מרום עיניכם וראו מי
ברא אלה (בראשית כה כז), ראשי תיבין ש'או מ'רום
ע'יניכם ש'חרית מ'נחה ע'רבית, תלת צלותין,
עלייהו אתמר (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל א"ל
פעמים שלוש עם גבר, בגין דאינון מרפכה
דתלת אבהון, ועלייהו אתמר (בראשית ב ד) אלה
תולדות השמים והארץ בהבראם, אלה פסל
את הראשונים, אלה ודאי פסיל לקדמאין
דאמרו (שמות לב ד) אלה אלהי"ך ישראל, דאנון

תולדין דתהו, דאתרמיז בראשי תיבין תולדות
השמים והארץ תה"ו, ואינון חמש מינין
דאתמר בהון בה' בראם, ואינון עמלקים
גבורים נפילים ענקים רפאים, ובגין דא טרחת
ה' בגינייהו בגין דבה' בראם ה' דאברהם,
ועלה אתמר (ישעיה מה יח) לא תהו בראה למיתב
בינייהו, לשבת יצרה למעבד ישובא מנייהו.
ובגין האי ה', אלה דאינון תלת אבהן תקינו
תלת צלותין, לנחתא בהון לקודשא
ברוך הוא, לסלקא לשכינתא בהון דאיהי ה'
זעירא, דעמודא דאמצעיתא איהו גופא, ותרין
דרועין דיליה מינא ושמאלא, דבהון אחיד
בה, ועל גופא אסתלקת, ומאן סליק לה על
גופא מ"י אימא עלאה, מי ברא אלה, וכד
סלקת סלקין עמה כל צבא דלעילא, הדא הוא
דכתיב (שם מ כו) המוציא במספר צבאם, וכל
ישראל דאינון שתין רבוא מתיחסין בצבא
דלעילא, לכלם בשם יקרא, כלהו אתקריאו
על שם צבא דלעילא, איש לא נעדר
מחושבנא.

ושכינתא בגלותא בזמנא דאיהו מרחקא
בעלה מינה, לזמנין אתפרנסת על
ידי שליח, לזמנין על ידי אבהן, לזמנין על
ידי אימא, לזמנין על ידי אבא, לזמנין על ידי
בנין, לזמנין על ידי דצדיק, וכלא יחייב בעלה
דאיהו ו', איהו בין אבא ואימא בן י"ה, וכד
איהו בין אבא ואימא, נחית לה פרנסהא על
ידי אבא ואימא, וכד נחית בין תרין דרועין
דאית בהון שית פרקין, נחית לה פרנסה בתרין
דרועין, וכד נחית בגופא דאיהו יעקב, נחית
לה מזונא על ידיה, וכד נחית בתרין שוקין
דאינון (שיר ה טו) שוקיו עמודי שש דאית בהון
ו' פרקין, נחית לה מזונא על ידיהו, וכד נחית

ישראל, שהם תולדות של תהו,
שנרמז בראשי תבות תולדות
השמים והארץ תה"ו, והם
חמשה מינים שנאמר בהם בה'
בראם, והם עמלקים, גבורים,
נפילים, ענקים, רפאים, ומשום
כך טרחה ה' בשבילם, משום
שבה' בראם, ה' של אברהם,
ועליה נאמר לא תהו בראה,
לשבת ביניהם, לשבת יצרה,
לעשות מהם ישוב.

ומשום הה' הזו, אלה, שהם
שלוש אבות, תקנו שלש תפלות,
להוריד בהם את הקדוש ברוך
הוא ולהעלות בהם את השכינה
שהיא ה' קטנה, שעמוד האמצעי
הוא הגוף, ושתי זרועותיו ימין
ושמאל, שבהם אוחדו בה, ועל
הגוף היא עולה, ומי מעלה אותה
על הגוף? מ"י, האם העליונה,
מי ברא אלה, וכשעולה, עולים
עמה כל הצבא שלמעלה. זהו
שפתוב המוציא במספר צבאם,
וכל ישראל, שהם ששים רבוא,
מתיחסים בצבא שלמעלה, לכלם
בשם יקרא, כלם נקראו על שם
הצבא שלמעלה, איש לא נעדר
מהחשבון.

והשכינה בגלות, בזמן שמרחק
בעלה ממנה, לפעמים מתפרנסת
על ידי שליח, לפעמים על ידי
האבות, לפעמים על ידי האמא,
לפעמים על ידי האבא, לפעמים
על ידי הבנים, לפעמים על ידי
הצדיק, והכל נותן בעלה שהוא
ו', הוא בין אבא ואמא בן י"ה,
וכשהוא בין האב והאם, הוא
מוריד לה פרנסתה על ידי האב
והאם, וכשורד בין שתי
הזרועות שיש בהם ששה פרקים,
מוריד לה פרנסה בשתי זרועות,
וכשמוריד בגוף שהוא יעקב,
מוריד לה מזון על ידו, וכשמוריד
בשתי השוקים, שהם שוקיו

עמודי שש, שיש בהם ששה פְּרָקִים, מוריד לה מזון על ידו, וכשמוריד לה בצדיק, מוריד לה מזון על ידו, וכשמוריד בה, כשמתחבר ו' בה', לא צריך להוריד לה מזון על ידי שליח בעולם אלא על ידו, וכשיוצא בה, מתעלה עד אין סוף שהוא א'. מזונה לא בזכות הדבר תלוי, ולא בחיים שהם האב והאם, ולא בכנים, שהם נצח והוד, אלא הדבר תלוי במזל, וכשיוודת ממקומה יורד הקדוש ברוך הוא לדור עמה, נאמר בה ועל בניה, אין מזל לישראל, אלא הקדוש ברוך הוא ורכב על כרו"ב, שהוא מטטרו"ן, והוא כרו"ף, ומתפרנסת על ידו, שהוא עבד עולם, עבד שלה, ובאותו זמן היא מתפרנסת על ידי שליח, וכל זה כפי מעשיהם של ישראל כפי מתפרנסת.

אשרי מי שמעלה אותה למקומה ואת הקדוש ברוך הוא למקומו, שנאמר בו (הנה יהויה רכב על עב קל) הנה יהו"ה יצא ממקומו. אמר לו רבי אלעזר: אבא, וכי יכול אדם להחזיר את הקדוש ברוך הוא למקומו? אמר לו: כן, כמו שמצאנו בדוד שאמר, אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליהו"ה כו'. באותו זמן שאדם מחזיר אותו למקומו, מה פתוב בו? ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו, ובמה מחזירים אותו למקומו? אלא בשלמות התקון שתקנו בתפלה, ומוכיח, שאחר שאמר ממקומו יפן ברחמיו לעמו, אמר, המיחדים את שמו ערב ובקר תמיד בכל יום אומרים פעמים, ואינון ה"ה, דצריך לאחזרא י' לגבי ה' דאיהו מקום דלעילא, ולאחזרא ו' לגבי ה' דאיהו מקום דלתתא, בגין דקודשא בריך הוא אומי לה', שהיא מקום שלמטה, משום שהקדוש ברוך הוא נשבע

בצדיק נחית לה מזונא על ידיה, וכד נחית בה (ד' 19 ע"ב) דאתחבר ו' בה', לא צריך לנחיתא מזונא לה על ידי שליחא בעלמא, אלא על ידיה, וכד נפיק בה, אסתלק עד אין סוף דאיהו א', מזונא דילה לאו בזכותא תליא מלתא, ולא בחיים דאינון אבא ואימא, ולא בכני דאינון נצח והוד, אלא במזלא תליא מלתא, וכד נחיתת מאתרהא ונחית קודשא בריך הוא לדיירא עמה, אתמר ביה ובכנהא אין מזל לישראל, אלא קודשא בריך הוא רכיב על כרו"ב דאיהו מטטרו"ן ואיהו כרו"ף, ומתפרנסת על ידיה, דאיהו עבד עולם עבד דילה, ובההוא זמנא איהי מתפרנסת על ידי שליח, וכל דא פפום עובדיהון דישראל הכי אתפרנסת.

זבאה איהו מאן דסליק לה לאתרה, ולקודשא בריך הוא לאתריה, דאתמר ביה (ישעיה יט א) (הנה יהו"ה רוכב על עב קל), הנה יהו"ה יוצא ממקומו (שם כו כא), אמר ליה רבי אלעזר אבא, וכי יכול בר נש לאחזרא לקודשא בריך הוא לאתריה, אמר ליה אין, פמה דאשכחנא בדוד דאמר (תהלים קלב ד) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליהו"ה וכו', בההוא זמנא דבר נש אחזר ליה לאתריה, מה פתיב ביה ממקומו יפן ברחמיו לעמו, ובמאי חזרין ליה לאתריה, אלא בשלימו דתקונא דתקיננו בצלותא, ואוכח דבתר דאמר ממקומו יפן ברחמיו לעמו, אמר המיחדים את שמו ערב ובקר תמיד בכל יום אומרים פעמים, ואינון ה"ה, דצריך לאחזרא י' לגבי ה' דאיהו מקום דלעילא, ולאחזרא ו' לגבי ה' דאיהו מקום דלתתא, בגין דקודשא בריך הוא אומי לה', שהיא מקום שלמטה, משום שהקדוש ברוך הוא נשבע